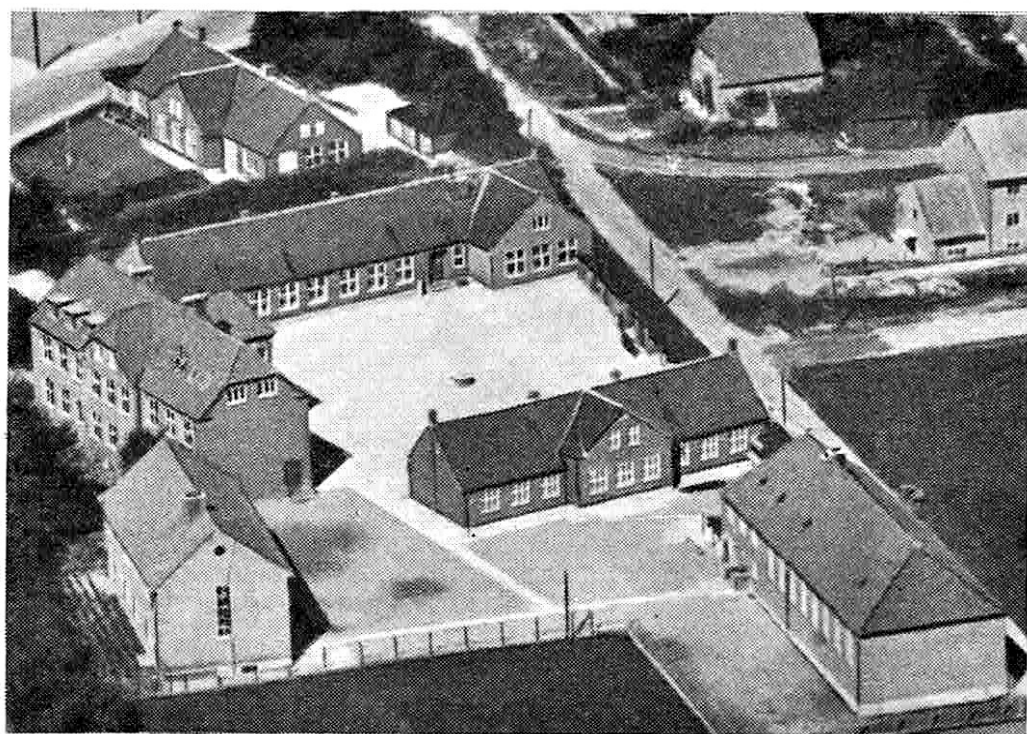

JERNE SKOLES

200 ÅRS

JUBILÆUM

DEN 29. AUGUST 1949

Fællessang

Mel. : Hvad solskin er . . .

Med trods mod blæsten og havets gus
på bakken knejser den stærke kirke,
og bag den rejstes et skolehus
med hjælp og styrke til dagens virke.
Hvad barnet nemmed,
det livet fremmed,
og intet skræmmed
den nye slægt.

Forlængst den skole er lagt i grus,
som rejstes her for 2 sekler siden.
Vi står i dag i så stort et hus,
som overalt bærer præg af tiden.
Så smuk en ramme!
Men skolens flamme
er dog den samme
i dag som før.

★

Prolog

På dette sted, hvor helt fra Arilds tid,
vi ved, vort folk har bygget, virket, levet,
hvor rundt i askehob og kæmpehøj
dets virke står på sælsom vis indskrevet, —
her hørtes dengang vindens sus i skoven,
før folket dristigt lagde landet under ploven.
— Men sekler og årtusinder fik ende,
og land og folk var ikke til at kende.
Hvor Odin før stod midt i folkets virke,
der rejste man den hvide Krist en kirke, —
mens nye ord fik liv på folkets tunge
og vandred stadig — fra de gamle til de unge, —
og kirkens stærke tale — og bogens skjulte ord —
blev nu den stille varme, hvoraf folkeånden gror.

Da fik vi se, på dette sted — i kirkens skygge
man lod et andet lærdomshus — et ringe — bygge, —
lidt snævert mellem væggene — og gulvet kun af ler —
en spire dog til skolen, som idag vi møder her.
— Men tiden rider hastigt. 2 hundred år svandt hen.
Helt glemt er de dog ikke. — Nu vi mindes dem igen.
De mange dages virke, de længst henfarne mænd
har et og andet sted sat spor i, hvad der lever end.
Vi skænker dem et ord i dag til tak for deres virke
i folkets liv, i skolens stræb og menighedens kirke.

*

Thi siger vi tak til den gamle degn,
der holdt sig rank i de onde dage;
der findes ej lys i vor åbne egn,
som ej vil blinke en tak tilbage.
En lærers gerning, den kræver værning,
den kræver solskin og mistros fjerning,
om den skal gro.

Aakjær.

Men også fremad går i dag vor tanke
mod nye tider med de nye krav.
Gid tidens ungdom stadig her kan sanke
sig modne kerner af, hvad skolen gav, —
og skolen holde kurs i tidens kampe —
bestandig søge fremad — aldrig stå i stampe.

*

Kor:

Mel.: Af „Elverskud“

I østen stiger solen op,
den spreder guld på sky,
går over hav og bjergetop,
går over land og by.

Den kommer fra den favre kyst,
hvor paradiset lå;
den bringer lys og liv og lyst
til store og til små.

B. S. Ingemann.

Solo. (En moder).

Op, min lille Ole!
Nu skal du i skole.
Alle mand er oppe nu,
ingen ligger uden du,
tavlen længes, bogen venter,
spørger, om du snart den henter.
Nu et hop — og een, to, tre,
er du færdig, skal du se.

Kor.

Se, nu sidder Ole
henne i sin skole,
sidder pænt og passer på
mellem sine venner små.

H. C. Frederiksen.

Kor. (1. klasse).

a, b, c, d, e, f, g,
h, i, j, k, l, m, n, o, p,
q, q, r, r, s, s, t,
u, v, x, y, z, æ, ø,
nu kan vi vor abc.

Vekselsang.

Eleven: 1, 2, 3 og 4, 5.

Lærerinden: Små folk på hånden her.

Eleven: 6, 7 og 8.

Lærerinden: Tror du, vi kan nå det?

Eleven: 9 og 10.

Lærerinden: Jo, vist, det passer. —

Eleven og lærerinden: Der er fem på hver.

M. Lorentzen.

Kor. (1. klasse).

Dinge-linge, dinge-linge, dinge-linge.
Frikvarter! Frikvarter!
Hør, hvor klokken til os ler!
Der blir liv i hele klassen,
vi skal ned på legepladsen.
Om det regner eller sner,
har vi dog vort frikvarter.

Kor. (2. klasse).

Nord og syd og øst og vest
er alle vegne hen.
Når i Vesterhavet
solen er begravet,
står den op i Østersø
den næste dag igen.

M. Lorentzen.

Kor.

Nu er skolen til ende,
og til hjemmet vi gå.
Hvad vi lærte derhenne,
skal vi nok huske på.

Recitativ. (En elev).

Vor skole er ikke til sorg og fortræd,
som nu en anden kan mene.
Skolen er god nok — og bøgerne med, —
de er ikke lektier alene.

Skolerejser, lejrskole, ferie til lands og vands,
tur til Norge, Sverrig og Bornholm!
Se, hvor vi går udenlands!

Tak, til dig, du gamle skole,
for hver dag, du gav os ly.
Må vi virke dig til ære
og til gavn for land og by.

*

Recitativ. (En lærer).

Der går gennem skolen en slægternes gang:
De kommer, de er — og forsvinder.
Men hver dag, de leved i leg eller sang,
går ind i en kæde af minder.
Hvert år byder skolen en skare farvel
og ønsker den lykke på rejsen.

Nu venter en gerning derude et sted;
den kræver de stærkeste kræfter.
Er skolen for livet, får værktøj de med,
de vil stræbe — og aldrig gi' efter.
Fremtiden skabes ved ungdommens hånd,
derfor er det skolen, det gælder.

*

Kor.

Kundskabs fader, visdoms væld,
til vor gerning giv os held!
Hvad her plantes, lad det lykkes,
hvad her grundes, lad det bygges
på den rette hjørneste.

Lad en slægt opfostres her,
sund og flink til livets færd,
som kan vogte, som kan hædre
arven fra de høje fædre,
Danmarks sprog og Danmarks navn.

Edv. Lembcke.

Slutningskor:

Solenglen svinger lysets flag,
vandrer til fjerne lande;
ham følger liv og lys og dag
bag nattens brusende vande.
Lig solen farer livet hen
går til forklaringskysten;
med glans opdukker sol igen
fra paradiset i østen.

B. S. Ingemann.

Fællessang

Udrundne er de gamle dage
som floder i det store hav,
og hvor sig hviler nu den svage,
der fandt den stærke og sin grav;
men lovet være himlens Gud,
de ædles æt dør aldrig ud.

Mens graven kastes, vuggen gynger,
og liv udsletter dødens spor,
bestandig sig igen forynger
hver ædel slægt i syd og nord,
og mindet, som Guds miskundhed,
forplanter sig i tusind led.

Grundtvig.